

VENDIM
Nr. 39, datë 26.7.2013

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Bashkim Dedja	Kryetar i Gjykatës Kushtetuese
Vladimir Kristo	anëtar i “ “
Xhezair Zaganjori	anëtar i “ “
Vitore Tusha	anëtare e “ “
Sokol Berberi	anëtar i “ “
Fatmir Hoxha	anëtar i “ “
Admir Thanza	anëtar i “ “

me sekretare Blerina Basha, në datën 12.3.2013, mori në shqyrtim në seancë gjyqësore me dyer të hapura, çështjen nr. 6 Akti, që i përket:

KËRKUES: Lulzim Ceka, i përfaqësuar nga avokat Qazim Gjonaj, me prokurë të posaçme.

SUBJEKT I INTERESUAR: Prokuroria e Përgjithshme, në mungesë.

OBJEKTI: Shfuqizimi, si antikushtetues, i vendimit nr. 13, datë 9.4.1998 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Bulqizë; i vendimit nr. 183, datë 2.6.1998 të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe i vendimit nr. 237, datë 6.11.1998 të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 33/1, 42/1, 42/2, 43, 131/f dhe 134/1/g të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë; nenet 27-30, 39, 42 dhe vijues të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoji relatorin e çështjes Admir Thanza, përfaqësuesin e kërkuarit, i cili kërkoi pranimin e kërkesës, dhe pasi shqyrtoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

1. Mbështetur në aktet ndodhur në dosjen gjyqësore, rezulton se në datën 13.3.1997 është kryer një vrasje e dyfishtë në rrethin e Bulqizës, për të cilën është akuzuar Lulzim Ceka (kërkuesi) dhe Njazi Ceka (babai i kërkuarit).

2. Kërkuesi rezulton të jetë hetuar në mungesë, ndërsa babai i tij në gjendje arresti.

3. Mbështetur në vendimin nr. 13, datë 9.4.1998 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Bulqizë, rezulton se kërkuari është gjykuar në mungesë, ndërsa i ati i tij në gjendje arresti. Në këtë gjykim kërkuari dhe i ati i tij kanë qenë të mbrojtur nga i njëjti avokat. Në përfundim të gjykimit kërkuari është dënuar me burgim të përjetshëm.

4. Kundër vendimit të mësipërm mbrojtja e kërkuarit ushtroi ankim përpara Gjykatës së Apelit Tiranë, e cila, me vendimin nr. 183, datë 2.6.1998, vendosi ndryshimin e tij për sa i përket kërkuarit, duke e dënuar përfundimisht atë me 25 vjet heqje lirie.

5. Për shfuqizimin e vendimit të mësipërm të Gjykatës së Apelit Tiranë, babai i kërkuarit dhe përfaqësuesi i kërkuarit paraqitën rekurs pranë Gjykatës së Lartë, Kolegji Penal i së cilës, me vendimin nr. 237, datë 6.11.1998, vendosi lënien në fuqi të tij me arsyetimin se rekursi i paraqitur nga kërkuari nuk përmban asnjë nga shkaqet e parashikuara nga nenet 431 dhe 432 të Kodit të Procedurës Penale.

II

Pretendimet parashtruar Gjykatës Kushtetuese

6. **Kërkuesi** i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (Gjykata) duke pretenduar shfuqizimin e

vendimit nr. 13, datë 9.4.1998 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Bulqizë, vendimit nr. 183, datë 2.6.1998 të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe vendimit nr. 237, datë 6.11.1998 të Gjykatës së Lartë (vendimet objekt kërkesë), duke parashtruar në mënyrë të përmblëdhur se:

6.1 Kërkuesit i është mohuar e drejta për t'u dëgjuar përpara se të gjykohej. Kërkuesi ka jetuar bashkë me familjen e tij që prej vitit 1998 e deri në datën 4.2.2012 në Greqi, si emigrant ekonomik. Në këtë periudhë ai është hetuar dhe gjykuar në mungesë, pa u njoftuar për hetimin apo për vendimet e gjykatave me anë të të cilave ai është dënuar. Gjykata e Apelit Tiranë nuk ka marrë vendim për gjykimin në mungesë të kërkuesit.

6.2 Kërkuesi nuk ka pasur një mbrojtje efektive, pasi si ai, si babai i tij, bashkë i pandehur, janë mbrojtur gjatë gjykimit pranë Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Bulqizë dhe Gjykatës së Apelit Tiranë nga i njëjti avokat, edhe pse kishin interesa të kundërta. Kërkuesi është mbrojtur përpara Gjykatës së Apelit Tiranë dhe Gjykatës së Lartë nga një avokat, i cili kishte një prokurë të falsifikuar. Kërkuesi është mbrojtur gjatë fazës së hetimeve nga një avokat i cili nuk ka qenë i caktuar nga familjarët dhe nuk ka në dosje asnjë vendim nga prokuroria për caktimin e tij.

6.3 Është cenuar e drejta për t'u gjykuar nga një gjykatë e paanshme, pasi një nga anëtarët e trupit gjykues të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Bulqizë, që gjykoj çështjen, kishte lidhje të afërta miqësie me palën viktimë.

6.4 Kërkuesit i është cenuar e drejta e ankimit, pasi avokati që përfaqësonte kërkuesin gjatë gjykimit të çështjes pranë Gjykatës së Apelit Tiranë, ka paraqitur në emër të kërkuesit rekurs pranë Gjykatës së Lartë, edhe pse ai nuk gëzonte asnjë tagër për këtë gjë.

6.5 Vendimi objekt kërkesë i Gjykatës së Lartë është në kundërshtim me standardin kushtetues sipas të cilit vendimet gjyqësore duhet të jenë të arsyetuara. Gjykata e Lartë, edhe pse e ka kaluar çështjen në seancë, ka vlerësuar se rekursi nuk përmban asnjë nga shkaqet e nenit 431 dhe 432 të Kodit të Procedurës Penale, prandaj ka vendosur mospranimin e rekursit. Mospranimi i rekursit vendoset vetëm nga dhoma e këshillimit, jo pasi çështja ka kaluar në seancë.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

7. Gjykata Kushtetuese (Gjykata), përpara se të analizojë themelin e kërkesës, duhet të ndalet fillimisht tek çështja e legjitimitetit të kërkuesit. Gjykata thekson se legjitimiteti *ratione personae* i individit, për t'iu drejtuar Gjykatës Kushtetuese, sanksionohet nga neni 131, shkronja "f", dhe neni 134, shkronja "g" të Kushtetutës, ndërsa legjitimiteti *ratione temporis* i këtij lloji kërkuesi parashikohet nga neni 30/2 i ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 "Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë", i cili shprehet se "kërkesat e individit për shkeljen e të drejtave kushtetuese paraqiten jo më vonë se 2 vjet nga konstatimi i shkeljes" ose "nga data e njoftimit të vendimit të organit përkatës shtetëror".

8. Në çështjen konkrete, Gjykata vëren, mbështetur në natyrën e pretendimeve të kërkuesit, se ai legjitimohet *ratione personae* në kuptim të nenit 131, shkronja "f" të Kushtetutës.

9. Në lidhje me legjitimitetin *ratione temporis*, Gjykata vëren se kërkuesi është hetuar, gjykuar dhe dënuar në mungesë, me vendimet objekt kërkesë. Referuar edhe jurisprudencës së Gjykatës Europiane të të Drejtave të Njeriut (GJEDNJ), Gjykata ka përcaktuar ndër vite, disa standarde në lidhje me gjykimin në mungesë sipas të cilave: a) i pandehuri ka të drejtë të jetë i pranishëm në procesin gjyqësor të kryer në ngarkim të tij; b) i pandehuri mund të heqë dorë vullnetarisht nga ushtrimi i kësaj të drejte; c) i pandehuri duhet të jetë në dijeni për ekzistencën e një procesi gjyqësor në ngarkim të tij; ç) duhet të ekzistojnë instrumente paraprake ose riparuese për të shmangur procese në ngarkim të të pandehurit, ose për të siguruar një proces të ri dhe, nëpërmjet depozitimit të provave të reja, të drejtën e mbrojtjes që nuk ka qenë e mundur të ushtrohet personalisht në procesin e zhvilluar në mungesë, të përfunduar tashmë (shih vendimet nr.30, datë 17.6.2010; nr. 45, datë 10.10.2011; nr. 26, datë 8.5.2012 të Gjykatës Kushtetuese).

10. Sipas praktikës së kësaj Gjykate, si dhe të GJEDNJ-së, është detyrë e autoriteteve shtetërore përkatëse që të njoftojnë, në mënyrë rigorozë, konform kërkesave procedurale, të pandehurin ndaj të cilit

ka filluar një proces penal, pasi vetëm në këtë mënyrë mund të arrihet në përfundimin se i pandehuri ka hequr dorë me vullnetin e tij të lirë nga pjesëmarrja në gjykim. Vërtetimi i këtyre fakteve, sipas Gjykatës, është detyrë e organeve kompetente. Me këtë detyrim të organeve përkatëse shtetërore, për të njoftuar në mënyrë rigorozë të pandehurin dhe për të provuar se ai i fshihet drejtësisë, është e lidhur e drejta e tij për të marrë pjesë në gjykim, si dhe e drejta e gjykatës për të vendosur për gjykimin e tij në mungesë, kur janë respektuar në mënyrë rigorozë dispozitat për njoftimin (*shih vendimet nr. 30, datë 17.6.2010; nr. 45, datë 10.10.2011; nr. 26, datë 8.5.2012 të Gjykatës Kushtetuese*).

11. Në radhë të parë është e domosdoshme që i pandehuri të ketë dijeni nëse ndaj tij ka filluar një proces penal dhe, në radhë të dytë, ky duhet të heqë dorë vullnetarisht nga pjesëmarrja në të. Gjykata ka arritur në këtë përfundim, për arsye se heqja dorë nënkupton një akt vullneti nga ana e të pandehurit, që siç është pranuar nga teoria e së drejtës penale, për të pasur një akt vullnetar, duhet të ketë në radhë të parë një proces të brendshëm të perceptimit të realitetit nga ana e të pandehurit dhe më pas një proces të brendshëm vendimarrjeje prej tij (*shih vendimet nr. 30, datë 17.6.2010; nr. 45, datë 10.10.2011; nr. 26, datë 8.5.2012 të Gjykatës Kushtetuese*).

12. Veç sa më sipër, GJEDNJ-ja është shprehur se të informosh dikë për një proces të hapur kundër tij, është një akt gjyqësor i një rëndësie të veçantë që duhet bërë në përputhje me kërkesat procedurale dhe thelbësore, të cilat garantojnë ushtrimin efektiv të të drejtave nga ana e të pandehurit. Njoftimi i paqartë dhe joformal nuk mjafton. Ndërkohë, nëse mund të pranohet një njoftim edhe tërthorazi, heqja dorë duhet të jetë e qartë. Është një e drejtë e personit të dënuar *in absentia*, i cili nuk rezulton se ka hequr dorë në mënyrë të qartë nga e drejta e tij për t'u paraqitur në gjykim, të ketë në të gjitha rastet një vendim të ri mbi akuzat (*Sejdovic kundër Italisë, 2000*).

13. KEDNJ-ja u lë shteteve kontraktuese një diskrecion të gjerë lidhur me zgjedhjen e mjeteve, për të siguruar se sistemi i tyre ligjor është në përputhje me kërkesat e nenit 6 të saj. Detyra e GJEDNJ-së është të shqyrtojë nëse rezultati që KEDNJ-ja kërkon, është arritur nga shtetet kontraktuese. Veçanërisht, mjetet procedurale të ofruara nga legjislacioni i brendshëm dhe praktika duhet të tregojnë se ato kanë qenë efektive, kur një person i akuzuar penalisht nuk ka hequr dorë nga të drejtat e tij për t'u dëgjuar dhe mbrojtur personalisht dhe as nuk i është fshehur drejtësisë (*shih vendimet nr. 30, datë 17.6.2010; nr. 45, datë 10.10.2011, nr. 26, datë 8.5.2012 të Gjykatës Kushtetuese*).

14. Gjithsesi, jo vetëm shkronja, por as fryma e nenit 6 të KEDNJ-së nuk e ndalojnë një person të heqë dorë nga të drejtat e tij, me dëshirë, shprehimisht ose taktikisht. Por, megjithatë, për qëllimet e KEDNJ-së, do konsiderohet efektive që të drejtat e atij që ka hequr dorë prej tyre, të sanksionohen pa ekuivoke dhe të shoqërohen me një minimum të garancive, për shkak të rëndësisë së tyre. Autoritetet kombëtare kanë një marzh vlerësimi për zgjedhjen e mjeteve në sistemet e tyre ligjore, por me kusht që këto mjete juridike të jenë në përputhje me standardet e vendosura nga neni 6/1 i KEDNJ-së (*Colozza kundër Italisë, 1985*).

15. Gjykata vëren se në dosjen gjyqësore është administruar akti “Urdhër për kërkimin e të pandehurit”, datë 28.8.1997, me anë të të cilit organi i prokurorisë ka urdhëruar kërkimin e kërkuesit nga policia. Meqenëse gjetja dhe kapja e kërkuesit nuk u arrit, edhe pas kontrollit në vendbanimin e tij në fshatin Zerqan të Rrethit Bulqizë dhe në vende të tjera ku ai kishte të njohur dhe të afërm e ku mendohej se mund të ishte fshehur, policia mbajti aktin “Procesverbal për kërkimin e personit që nuk gjendet”, në datën 5.9.1997, i cili u administrua në dosje. Në këto kushte, me vendimin “Për mosgjetjen e autorit të veprës”, datë 5.9.1997, Prokuroria ka vendosur të shpallë mosgjetjen e kërkuesit, dhe t'i caktojë atij si mbrojtës kryesisht avokatin H. H. dhe ta njohë atë me vendimin. Pasjen dijeni për veprën penale dhe largimin e tij nga Shqipëria e konfirmon vetë kërkuesi, sipas të cilit ai, pasi ka marrë vesh për vrasjen që ka bërë babai i tij, ka ikur në Greqi nga frika e ndonjë hakmarrjeje nga fisi i të vrarëve.

16. Më tej, me aktin “Procesverbal për deklarimet nga persona që tregojnë rrethanat e hetimit”, datë 16.10.1997, bashkëshortja e kërkuesit ka deklaruar se natën kur u krye vrasja ajo ka qenë me kërkuesin dhe më pas ai është larguar dhe ajo nuk e di se ku ka shkuar. Ky deklarim i saj është ripërsëritur përpara Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Bulqizë, në seancën gjyqësore të datës 19.3.1998, ku ajo thekson se kërkuesi pas ngjarjes ka ndenjur një muaj në Shqipëri, pastaj është larguar jashtë shtetit. Mbështetur në

deklarimet e kërkuessit, rezulton se bashkëshortja e tij, në vitin 1998, ka vajtur në Greqi ku ka jetuar me të që prej atij viti.

17. Për sa i përket gjykimit të zhvilluar pranë Gjykatës së Apelit Tiranë, rezulton se me aktin nr. 193 prot., datë 18.5.1998, kjo gjykatë i është drejtuar Degës së Rendit Publik Bulqizë, duke i njoftuar datën dhe orën e seancës me qëllim shoqërimin e të pandehurit (në rastin konkret kërkuessit) nëse ai dëshiron të marrë pjesë në gjykim.

18. Nga analiza e fakteve të mësipërme, Gjykata arrin në konkluzionin se kërkuessi ka pasur dijeni për procesin penal në ngarkim të tij, por është larguar me vullnet të lirë nga Republika e Shqipërisë, duke zgjedhur, gjithashtu, me vullnet të lirë, të mos marrë pjesë në procesin penal në ngarkim të tij, me qëllim për t'iu fshehur drejtësisë. Në këto kushte, Gjykata vlerëson se në zbatim të nenit 30/2 të ligjit nr. 8577, të sipërpërmendur, kërkuessi nuk mund të paraqiste kërkesën e tij pranë Gjykatës Kushtetuese, pasi kishin kaluar përafërsisht 14 vjet nga marrja e vendimit nr. 237, datë 6.11.1998 nga Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë.

19. Nisur nga sa më sipër, Gjykata çmon se kërkuessi nuk legjitimohet *ratione temporis* për të paraqitur kërkesë pranë Gjykatës Kushtetuese.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të nenit 131, shkronja “f” dhe nenit 134, pika 1, shkronja “g” të Kushtetutës, si dhe të neneve 72 e vijues të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash,

VENDOSI:

- Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë pro: Bashkim Dedja (kryetar), Xhezair Zaganjori, Vladimir Kristo, Sokol Berberi¹, Vitore Tusha, Fatmir Hoxha

Anëtarë kundër: Admir Thanza

MENDIM PAKICE

1. Për arsye se nuk ndaj të njëjtin qëndrim me shumicën, e çmoj të rëndësishme të shprehem në këtë mendim pakice.

2. Shumica, në vendimin e saj, ka vlerësuar se kërkuessi nuk legjitimohet *ratione temporis* për të vënë në lëvizje Gjykatën Kushtetuese, për shkak se ai ka paraqitur kërkesën e tij tej afatit 2-vjeçar të parashikuar nga paragrafi i dytë i nenit 30 të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”.

3. Vlerësoj se shumica bën një zbatim të gabuar të dispozitës së mësipërme, e cila parashikon se “Kërkesat e individit për shkeljen e të drejtave kushtetuese paraqiten jo më vonë se 2 vjet nga konstatimi i shkeljes. Kur në bazë të ligjit individ mund t'i drejtohet një organi tjetër, ai mund të paraqesë kërkesë në Gjykatën Kushtetuese, pasi të jenë shteruar të gjitha mjetet juridike për mbrojtjen e këtyre të drejtave. Në këtë rast, afati i paraqitjes së kërkesës është 2 vjet nga data e njoftimit të vendimit të organit përkatës shtetëror.”

4. Kjo dispozitë është e qartë dhe në linjë me vendimmarrjen e Gjykatës Europiane për të Drejtat

¹ Gjyqtari Sokol Berberi votoi pro legjitimitimit të kërkuessit, por vlerëson se kërkesa duhet rrëzuar pasi pretendimet janë të pabazuara.

e Njeriut. Megjithatë, vlerësoj se interpretimi dhe zbatimi i saj nga shumica, në këtë vendim, nuk pajtohet me qëndrimin e mbajtur nga GJEDNJ-ja.

5. GJEDNJ-ja, në çështjen *Shkalla kundër Shqipërisë* (10 maj 2011), është shprehur se “informimi i dikujt për një proces të hapur kundër tij, është një akt gjyqësor i një rëndësie të veçantë që duhet bërë në përputhje me kërkesat procedurale dhe thelbësore, të cilat garantojnë ushtrimin efektiv të të drejtave nga ana e të pandehurit. Njoftimi i paqartë dhe joformal nuk mjafton.” (shih paragrafin 53).

6. Në çështjen konkrete vërej se me vendimet objekt kërkesë kërkuesi është hetuar dhe dënuar *in absentia* për vrasje. Mbështetur në aktet që ndodhen në dosje, si dhe në qëndrimin e shumicës, rezulton se vendimet objekt kërkesë i janë komunikuar në rrugë procedurale kërkuetit vetëm në datën 4.2.2012, datë në të cilën ai është ekstraduar.

7. Rrjedhimisht, kjo datë duhet të shërbejë si pikënisje për të vlerësuar legjitimitetin *ratione temporis* të kërkuetit. Megjithatë, përcaktimi i kësaj date nuk do të thotë që fakte të tjera, që mund të sjellin si pasojë përcaktimin e një date më të hershme marrjeje dijeni, nuk duhen konstatuar apo vlerësuar. Por, kjo gjë duhet bërë në mënyrë të kufizuar dhe strikte, pasi mund të sjellë mbylljen e aksesit në një mjet efektiv siç është kërkesa në Gjykatën Kushtetuese.

8. Në çështjen konkrete vërej se qëndrimi i shumicës i ka mbyllur kërkuetit aksesin në Gjykatën Kushtetuese, me arsyetimin, në mënyrë të përmbledhur, se ai ishte në dijeni të procedimit penal dhe gjykimit që po zhvillohej ndaj tij dhe se kanë kaluar rreth 14 vjet nga data e vendimit të Gjykatës së Lartë (i cili siç u tha më lart i është njoftuar kërkuetit në datën 4.2.2012).

9. Vlerësoj se ky arsyetim nuk është i plotë, pasi shumica nuk ka përcaktuar një datë të saktë të marrjes dijeni nga kërkuesi për vendimet gjyqësore objekt kërkesë, por mjaftohet me konstatimin se kanë kaluar 14 vjet nga vendimi i Gjykatës së Lartë. Shumica duhej të kishte përcaktuar në vendimin e saj një datë të qartë të fillimit të afatit 2-vjeçar për bërjen e kërkesës në Gjykatën Kushtetuese. Nëse shumica vlerëson se afati dyvjeçar fillon në datën kur Gjykata e Lartë ka marrë vendimin objekt kërkesë, atëherë ajo duhej të shprehej në mënyrë të qartë, duke treguar edhe arsyet përse vlerëson se kërkuesi duhet të konsiderohet që nga ajo datë në dijeni të atij vendimi. Vërej, mbështetur në aktet ndodhur në dosjen gjyqësore dhe deklaratimet e përfaqësuesit të kërkuetit, se përcaktimi i një date të saktë, për marrjen dijeni të vendimit të Gjykatës së Lartë, është i pamundur. Për këto arsye, jam i mendimit që data e fillimit të afatit dyvjeçar duhej të ishte data kur kërkuetit i janë njoftuar zyrtarisht vendimet objekt kërkesë.

10. Më tej, vërej se shumica, mbështetur në konstatimin se kërkuesi ishte në dijeni që po hetohej dhe po gjykohej në shkallë të parë në mungesë, arrin në përfundimin se kërkuesi kishte marrë dijeni, në mënyrë informale, për vendimet objekt kërkesë dhe kishte hequr dorë nga disa të drejta themelore si ajo e marrjes pjesë në gjykim.

11. Edhe pse pajtohem me shumicën për sa i përket konstatimit se kërkuesi kishte dijeni, në mënyrë informale, për veprën penale dhe fillimin e procesit gjyqësor për këtë veprë, qëndrimi im dallon nga ai i shumicës në lidhje me pasojat ligjore që kjo pasje dijeni informale sjell për të drejtën themelore të kërkuetit për proces të rregullt ligjor.

12. Së pari, një person që gjykohet në mungesë, edhe nëse konstatohet se i fshihet drejtësisë, vazhdon të përfitojë garantimin e të drejtës për proces të rregullt ligjor. E vetmja e drejtë nga e cila ai prezumohet se heq dorë, është e drejta për t’u dëgjuar përpara se të gjykohet (neni 33 i Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë).

13. Së dyti, në përputhje edhe me qëndrimin e sipërcituar të GJEDNJ-së, një njoftim joformal dhe i paqartë nuk është i mjaftueshëm. Në çështjen konkrete, shumica ka arsyetuar se kërkuesi ka marrë dijeni në mënyrë joformale për hetimin dhe fillimin e gjykimit ndaj tij, prandaj vlerësoj se ai nuk mund të konsiderohet në mënyrë të qartë se ka hequr dorë nga e drejta për të marrë pjesë në gjykim. Vërej se në rrethana të ngjashme është zhvilluar çështja *T. kundër Italisë* (12 tetor 1992) dhe *Somogyi kundër Italisë* (10 nëntor 2004) ku kërkuesi, edhe pse rezultonte se kishte dijeni në mënyrë informale për procedimin penal ndaj tij, nuk mund të konsiderohej se po i fshihej drejtësisë.

14. Së treti, vlerësoj se pasja dijeni për një procedim penal apo edhe për një gjykim, nuk sjell automatikisht pasjen dijeni për vendimet përkatëse, ç’ka shërben si pikënisje themelore për ushtrimin e të drejtës së kërkesës në Gjykatën Kushtetuese. Shumica ka konstatuar se kërkuesi ishte në dijeni për

hetimin dhe gjykimin e tij në shkallë të parë, por në asnjë moment nuk konstaton se në çfarë mënyre dhe çfarë date kërkuesi është vënë në dijeni për vendimet objekt kërkesë. Vlerësoj se përcaktimi i momentit kur kërkuesi është vënë në dijeni të vendimeve objekt kërkesë, duhet të jetë pikënisja e afatit dyvjeçar, të parashikuar nga paragrafi i dytë, i nenit 30 të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”.

15. Për sa më sipër, meqenëse nuk mund të përcaktohet një datë e saktë e marrjes dijeni nga kërkuesi për vendimet gjyqësore, vlerësoj se në çështjen konkrete data e fillimit të afatit dyvjeçar duhej të ishte data 4.2.2012, datë në të cilën vendimet objekt kërkesë i janë komunikuar kërkuesit në rrugë procedurale.

Anëtar: Admir Thanza